

BÜYÜKANNE VE ÇOCUK

Çocuk küçüktü. Elleri, yüzü ve yüreği küçüktü. Bir gün büyüyecekti. Böylece toprağa, yağmura, büyük denizlere, yakıcı güneşe, fırtınaya karşı koyacak güce ulaşacaktı. İnsandı çünkü. Çalışıyor, düşünüyor, öğreniyor, savaşıyor, barışıyordu. Zorluklarla baş etmeyi de öğrenecekti. Elbette öğrenecekti. Ama şimdi çok küçüktü, küçücüktü.

Bu yüzden olmalı, geceleri tahta panjurları çatırdatarak esen rüzgâr onu ürkütüyor, tatlı düşler göreceği bir uykuya geçmesine engel oluyordu. Bir türlü uyuyamıyordu.

Bir gün büyükanne, uzunca bir süre kalmak üzere evlerine geldi. Azgın bir kış geçiriyorlardı. Buldukları yer hâlâ karla kaplıydı. Büyükanne karlı yollar

aşarak gelmişti. Evi uzaklardaydı. Öyle olduğu için de yanlarında epey bir süre kalacaktı.

Büyükannesinin gelişi çocuk için hatırı sayılır bir değişiklik olmuştu. Bütün gün onun peşinde dolanıyordu. Yaşlı kadın dışarı çıktığı zamanlar, alnını pencereye dayayıp yaptıklarını izliyordu.

Sessiz bir kadındı büyükanne. Çalışkandı. Oturuyorsa, ya elinde bir oya ya da iki örgü şişi, önünde de bir yün yumak bulunurdu. Ayakları sıcacık tutan çoraplar örerdi. Renkli ipliklerden uçları püsküllü atkılar, yakası yüksek kazaklar, bol hırkalar...

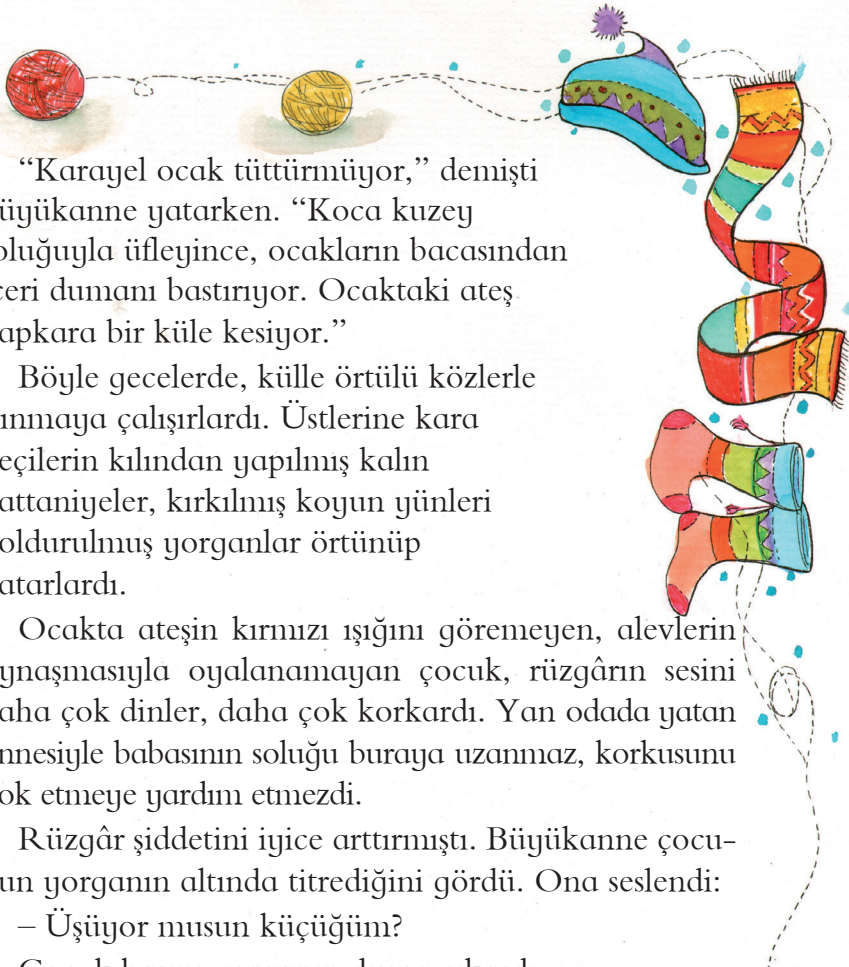
Sabah erkenden kapı önündeki karları süpürmeye çıkardı. Çocuk ona şaşkınlıkla bakardı. Bedeni bir söğüt dalı kadar ince, derileri buruş buruş

bu ihtiyar kadının süpürgeyi güçlü bir şekilde kavramasına ve karları kapıdan ötelemesine hayret ederdi. İnsan hem böyle yaşlı hem böyle zayıf, hem de böyle güçlü olabilir miydi?

Büyükanne öyle bir kadındı. Neşeli, masal bilen bir ihtiyar. Bu özelliği hepsinden önemliydi. Pek çok masal biliyordu.

Duvardaki isli, koca ocakta kış gecelerinde harıl harıl yanan ateş bu gece yanmıyordu. Büyükanne ile çocuk karşılıklı yataklarına uzanmışlardı.

“Karayel ocak tütürmüyor,” demişti büyükanne yatariken. “Koca kuzey soluğuyla üfleyince, ocakların bacasından içeri dumanı bastırıyor. Ocaktaki ateş kapkara bir küle kesiyor.”

Böyle gecelerde, külle örtülü közlerle ısınmaya çalışırlardı. Üstlerine kara keçilerin kılından yapılmış kalın battaniyeler, kırkılmış koyun yünleri doldurulmuş yorganlar örtünüp yatarlardı.

Ocakta ateşin kırmızı ışığını göremeyen, alevlerin oynaşmasıyla oyalanamayan çocuk, rüzgârın sesini daha çok dinler, daha çok korkardı. Yan odada yatan annesiyle babasının soluğu buraya uzanmaz, korkusunu yok etmeye yardım etmezdi.

Rüzgâr şiddetini iyice arttırmıştı. Büyükanne çocuğun yorganın altında titrediğini gördü. Ona seslendi:

– Üşüyor musun küçüğüm?

Çocuk başını yorganın dışına çıkardı.

– Hayır büyükanne. Üşümüyorum.

– Öyleyse neden titriyorsun?

Çocuk sustu. Dışardan içeri kar beyazlığı yansıyor-du. Büyükanne çocuğa dikkatle baktı. Yattığı yerden onun yüzünü görmesi olanaksızdı. Yatağından çıktı. Gündüzleri üstünden hiç çıkarmadığı, dizlerine uzanan yün hırkasını giydi.

Ocağın yanına gitti. Duvarda asılı uzun saplı, kara maşayı aldı. Ocaktaki külleri karıştırdı. Korları ortaya çıkardı. Çocuk onu izliyordu. Işıl ışıl, kıpkırmızı korları görünce mutlu oldu. Belki de bir masal anlatacaktı büyükanne çocuğa şimdi. Anlatmasa da çocuk ondan masal anlatmasını isteyecekti. Büyükannesini onu kırmaz, anlatırdı. Biliyordu çocuk. Belki de ateşi karıştırmak bahanesiyle, aklına güzel bir masal gelmesi için biraz zaman kazanmak istemişti. Kim bilir...

Bu arada saçaktan bir şey kopup uçmuş gibi bir çartırtı duyuldu. Çocuk yatakta sıçradı. Büyükanne, elindeki maşayı ocağın kıyısındaki çiviye asıp geri döndü. Çocuğun yatağının başucuna geldi. Onun yanına ilişti. Yorganı aralayıp çocuğun ellerini tuttu.

– Oh, sıcacıksın, dedi. Üşüdüğün diye korktum.

– Üşümediğimi söylemişim büyükanne.

– Ama titriyordun. Şimdi belki bana neden titrediğini anlattırın.

Çocuk bakışlarını ondan kaçırıyor. Pencerenin dışında ağaçlar sağa sola savruluyordu. Kısa bir sessizlik oldu. Büyükanne çocuğun ne kadar küçük olduğuna baktı. Bir an için önündeki uzun yolu düşündü. Kaygılandı. Sonra kaygıyı kovdu yüreğinden. Çocuk büyüyecekti. Güçlü kuvvetli bir delikanlı olacaktı. Ama bu arada korkacaktı da. Bundan doğal ne olabilirdi?

Tam o anda yandaki odadan cılız bir bebek ağlaması duyuldu. Çocuk küçüktü, ama kendisinden daha

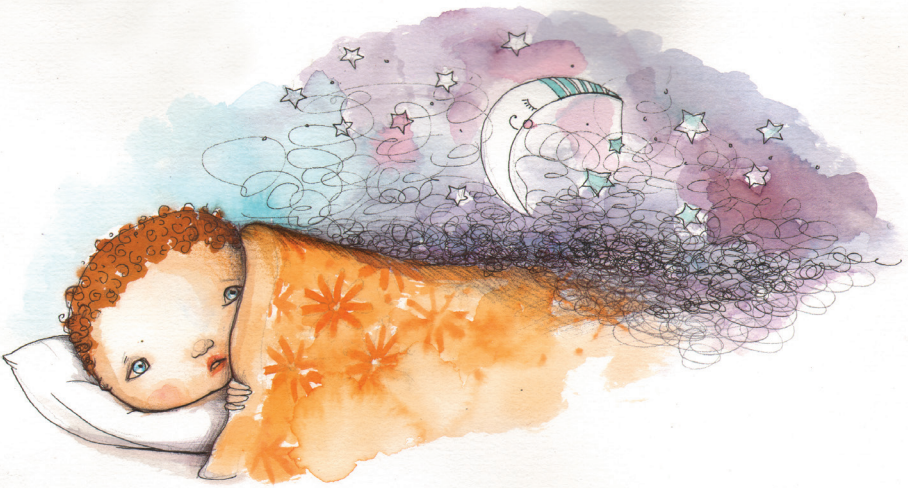
küçük bir kardeşi vardı. Henüz annesinin memesini emiyordu bebek. Kendisi keçi sütü içerken, bebecik annesinin sütüyle besleniyordu.

İnsanın küçük bir kız kardeşinin olması belki çok güzel bir şeydi. Bebek çok güzeldi. Kara, kapkara saçları vardı. Gözleri ve elleri yumuk yumuktu. Dişsiz ağızını kapatınca dudakları kıvrılıveriyordu. Yumuşacıktı. Sanki bütün bedeni, yüzü incecik tüylerle kaplıydı.

Ona dokunmak güzeldi. Ama küçük kardeş, ondan yalnızca dört yaş büyük çocuğa bir sorun getirmişti. Artık geceleri yalnız olmadığını, annesiyle babasının bitişik odada yattıklarını yalnızca bebek ağladığında anlıyordu. Onlar o kadar yakında değil, çok çok uzaklardaydı sanki. Ona iyi geceler dedikten sonra bir daha yanına uğramıyorlardı. Eskiden kapatmazlardı ama, aradaki kapıyı da kapatıyorlardı artık. Bebeğin

ağlamasından çocuğun uyanmasını, rahatsız olmasını istemiyorlarmış. Bebek, anne ve baba. Hepsi başka bir odada, başka bir dünyada birlikteydiler. ocuk bu dünyanın dışındaydı. Birden yapayalnız kalmişti.

Neyse ki büyükanne gelmişti. Kışın en karanlık ve soğuk zamanıydı. Geceleri büyükannenin hemen karşıdaki yatakta yattığını bilmek çocuğu sevindiriyordu. Bu dağ köyünde karlı gecelerde kurt ulumaları duyulurdu. ocuk dışarda sürüp giden, bilmediği, tanımadığı geceye gözlerini sıkı sıkı yumar, uyumaya çalışırdı.

Büyükanne, kar aydınlığının sıyırdığı gölgeler arasından çocuğun güzel yüzüne baktı. Yuvarlak yanakları, küçük burnu, çıkık alnı odanın alacasında bile seçilebiliyordu. Ama kaşları atıktı. Yüzünde biraz

korku, biraz da belki de korkudan doğan sıkıntının izleri vardı. Elini çocuğun gür, kıvrırcık, kısa kesilmiş saçlarının üstüne koydu. Eli kupa kuru, ama sıcacıktı.

Korkuyor musun oğlum, diye sormak üzereyken vazgeçti. Onu utandırmak istemiyordu. Usulca neden korktuğunu anlamaya çalışmalıydı. Belli ki anne baba yeni bebeğin telaşı ve heyecanı içindeydi. Hâlâ pek küçük olan oğullarının neler hissettiğini göremiyor, onunla fazlaca ilgilenemiyorlardı. Ama çocukta gündüz hiçbir tuhaflık görememişti büyükanne. Koşuyor, oynuyor, kıskançlık belirtisi göstermeden bebeğe yaklaşıyor, onu seviyor, okşuyor, gülücükler atması için uğraşıyordu. Peki öyleyse gece olunca ne oluyor, ne değişiyordu?

Yavaş yavaş onun saçlarını okşamaya başladı. Çocuğun yüzü gevşedi. Tam o sırada dışardaki dallardan biri çatırdadı. Pencerenin önünden kara bir gölge savruldu. Çocuk kuvvetli bir biçimde titredi. Ardından bir uğultu duydular. Rüzgâr hızını arttırmış, yapacağını yapmıştı.

Büyükanne çocuğun neden korktuğunu anlamıştı. Oğlancık rüzgârdan, çıkardığı seslerden, uğultudan korkuyordu.

– Biliyor musun oğulcuğum, dedi, senin yaşındayken ben de geceleri rüzgârın çocuklara masal anlattığını bilmezdim. Ve ondan korkardım.

– Ne, dedi çocuk, masal mı?

- Evet, masal ya.
- Rüzgâr masal mı anlatıyor?
- Evet yavrucuğum.
- Ama sesi hiç tatlı değil büyükanne. Sen masal anlatırken seni dinlemeyi seviyorum. Onun sesi ise...
- Masalın gidişine göre yavrucuğum. Bazen fisıldıyor, bazen öfkeli bir sesle anlatıyor. Masala göre yani.
- Neden öfkeleniyor?
- Bazen masalda kötüler, kötülükler de olabiliyor. Rüzgâr işte o zaman sesini yükseltiyor. Fırtınaya dönüyor. Dünyadaki bütün kötülükleri silmek istercesine esip savuruyor.
- Gece korkunç gölgelerle doluyor.
- Akan ırmakları, çağıldayan suları, gök gürültülerini, şimşekleri nasıl hayal edeceksin ortalık ııssız olursa bir tanem? Hayal etmen için sana sesleri getiriyor rüzgâr.
- Uyuyamıyorum o zaman büyükanne.
- Belki her zaman uyumak da iyi değil. Bazen dünyanın uğultusunu, sesini duymak gerek. Onu bize rüzgârdan başka kim getirebilir?
- Fırtına dinmişti. Dışarda yalnızca karların üzerinden yumuşacık yeliyle geçen bir rüzgâr kalmıştı.
- Hadi uyu tatlım, dedi büyükanne. Yarın yeni bir gün olacak. Yarın gece yeni bir masal anlatacak belki rüzgâr. Kış gecelerinin en güzel yanı bu değil mi?
- Bana da masal anlatır mı sence?